

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. Свиленград , 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и девети юни, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева
Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20215620200442 по описа за 2021
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 263/2021 от 01.06.2021 година на И. Д. Заместник-Директор на Териториална дирекция Южна морска, в което на Ш. Ю. (S.Y.), роден на ***** година в Република Турция от град *****, със съдебен адрес: град Свиленград, ул. „Гео Милев” № 33, област Хасково, чрез адвокат Д. С., за нарушение на чл. 233, ал. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 22 509.48 лв. (пункт II), на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ са отнети в полза на Държавата тениски общо 5 334 броя (пункт I) и на основание чл. 233, ал. 8 от ЗМ е отнет в полза на Държавата товарен микробус марка „Рено”, модел „Мастер” с турски регистрационен номер *****, ведно с Регистрационен талон и

контактен ключ (пункт III).

Жалбоподателят Ш. Ю. чрез пълномощника си – адвокат Д.С., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като счита същия за незаконосъобразен и неправилен и постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие със материалния закон. Оспорва се НП.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Ш. Ю. не се явява. За него се явява адвокат С., който представя Писмени бележки, с които иска отмяна на обжалвания акт, тъй като би допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му и поради наличие на грешки, касаещи датата на нарушението и стоките – предмет на нарушението. Сочи, че постановеното отнемане на полза на Държавата на превозното средство е в нарушение на материалния закон и в противоречие на европейската практика. Претендират се разноси по делото. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – И.Д. Заместник-Директор на Териториална дирекция Южна морска, редовно призовани на посочения съдебен адрес, изпращат представител – Старши юрисконсулт Галина Попова, която сочи че НП е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. Моли същото да бъде потвърдено изцяло. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 17.03.2021 година, около 06.10 часа на Митнически пункт (МП) „Капитан Андреево”, област Хасково, на трасе „Входящи товари

автомобили”, на път от Република Турция за Кралство Белгия пристига товарен микробус марка „Рено”, модел „Мастер” с турски регистрационен номер *****, управляван от турския гражданин – жалбоподателя Ш. Ю. и собственост на турската фирма „Паламутлар груп ложистик дъш тиджарет лимитед ширкети” (видно от приложеното в кориците на делото Свидетелство за регистрация, преведено на български език). За превозваната стока водачът (жалбоподателят Ш. Ю.) представя Декларация Т1 и други документи (ЧМР и Фактура), приложени в кориците на делото и преведени на български език, с които декларира превозвания товар – текстилни изделия.

Превозното средство е селектирано за пролъчване с ренгенова апаратура, при което под № 15447/17.03.2021 година е отбелязана отметка с подозрение за проверка на товарното помещение.

Преди започване на физическата митническа проверка водачът е поканен да декларира носените от него лични вещи, стоки и валутни ценности от свидетеля Я. А. А. на турски език, който владее говоримо. Водачът не декларира друго освен описаните в представените документи стоки.

В изпълнение на служебните си задължения и на основание чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗМ, митническите служители Б. и А. около 09.00 часа започват да извършват митническа (физическа) проверка на товарния микробус и пренасяните стоки, като за целта свалят турската митническа пломба, която е с ненарушена цялост. При проверката в товарното помещение между описаните в представените документи стоки, респ. декларираните, откриват и недеклаираните процесни стоки – 23 колета, съдържащи 5 334 броя тениски. След приключване на проверката е поставена нова митническа пломба.

Съставен е Протокол за извършена митническа проверка с № 706 от 17.03.2021 година.

В Личното си обяснение, изискано на основание чл. 16, ал. 1, т. 5 от ЗМ от митническите служители за нуждите на проверката, каквото и дава в писмена форма жалбоподателят Ш. Ю., ведно с превод на същото, сочи, че не знаел да има проблем, тъй като друг шофьор натоварил стоката, а той само го управлявал.

П р и т е з и фактически обстоятелства, след разкриването на контрабандираните процесни стоки, в този смисъл открито деянието и неговият извършител, Т. Н. Б. пристъпва на основание чл. 230 от ЗМ към съставянето на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 212/17.03.2021 година против жалбоподателя Ш. Ю.. След съставянето на АУАН, жалбоподателят Ш. Ю. е запознат със съдържанието му чрез извършване на превод от страна на лицето М.Ю. и е връчен *лично*, като с подписа Ш. ЮС. удостоверява получаването на екземпляр от него, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ, датирана от 17.03.2021 година, като жалбоподателят не сочи възражения срещу констатациите в Акта.

Задържан е и товарния микробус, ведно с Регистрационния талон (Свидетелството за регистрация) и контактния ключ (въпреки че изрично не е посочен) с Разписка № 0196624 от дата 17.03.2021 година.

Недекларираните стоки са иззети с Разписка № 0196623 от дата 17.03.2021 година.

С Приемателно–предавателни протоколи от дата 17.03.2021 година, процесните стоки и товарния микробус, ведно с принадлежностите му са предадени на отговорно пазене в склад на Териториална дирекция Южна морска.

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок не постъпва Възражение.

Според даденото Становище с рег.№ 32-108531 от 05.04.2021 година на митническите служители от комисията, извършила оценяването, митническата стойност на стоките – предмет на нарушението е в общ размер на 22 509.48 лв. съгласно чл. 74, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 година на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (Регламент № 952/2013 година). Т.е. ползвани са наличните данни на митническата територия на Съюза, като се използвани разумни способи, съответстващи на принципите и общите разпоредби на Споразумението за прилагане на чл. VII от Общото споразумение за митата и търговията, чл. VII от последното и глава 3 от Регламент № 952/2013. Не са ползвани разпоредбите от чл. 70 до чл. 74, § 2 на посочения Регламент, тъй като липсва информация относно договорната

стойност на стоките – предмет на нарушението, както и за мястото на производство, репутация, свързани лица и възникнали разходи при производството на оценяваните стоки. Не са взети предвид обозначените търговски марки, поради липса на доказателства, че процесните артикули са стоки на съответните правопритежатели.

Видно от постъпилата в Деловодството на АНО с вх.№ 32-108439/05.04.2021 година Оценъчна експертиза, изготвена от вещото лице О.Н.Б., митническата стойност към датата на извършване на нарушението на товарния микробус възлиза на 20 475 лв., а пазарната – на 24 570 лв. За определяне на посочените стойности вещото лице използва метода на пазарните аналози като директно сравнява с подобен (аналогичен) актив и ценово сравнение. Посочените стойности са установени чрез детайлно проучване и сравнение в множество български интернет-сайтове на автокъщи, магазини и борси за товарни автомобили - микробуси. Използвана е средната пазарна цена, използвана в процеса на продажба на стоки в непроменена форма на независим партньор, където продавачите и купувачите могат да бъдат открити нормално по всяко време и цените са общодостъпни.

С Уведомление, входирано на дата 09.04.2021 година е посочен съдебен адрес, където да бъдат изпращани всички документи, касаещи жалбоподателя, като е посочено, че това е адресът на адвокат Д.С..

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, И.Д. Заместник-Директорът на Териториална дирекция Южна морска в качеството на наказващ орган с делегирана компетентност, издава процесното НП № 263/2021 на 01.06.2021 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 233, ал. 1 от ЗМ. АНО при съпоставянето на митническата стойност на стоките - предмет на нарушението и на митническата стойност на товарния микробус, послужил за извършване на нарушението приема, че е налице съответствие, поради което при издаването на санкционния акт постановява същото, ведно с принадлежностите му да бъдат отнето в полза на Държавата. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя на посочения съдебен адрес на

04.06.2021 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено и подписано, се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП), с отбелязване и че е получено лично от адвокат Д.С.. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Извършеното деяние не представлява престъпление. За това нарушение на основание чл. 233, ал. 1 от ЗМ на нарушителя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 22 509.48 лв. (100 % от митническата стойност на недекларираната стока) и на основание чл. 233, ал. 6 и ал. 8 от ЗМ са отнети в полза на Държавата недекларираните стоки и товарния микробус, ведно с принадлежностите му.

Приетата – приложена по преписката Заповед № 3 АМ – 657/32 – 156173 от 18.05.2021 година на Директора на Агенция „Митници” доказва материалната компетентност на АНО по отношение на И.Д. Заместник-Директора на Териториална дирекция Южна морска. С цитирана Заповед, наказващият орган по закон - Директорът на Агенция „Митници” делегира правомощията да издават НП по реда на ЗМ на Заместник-Директорите на Териториалните дирекции. Служебно известно на Съда е, че Стефан Николов Марашев (, а и в тази насока е Заповед № 582 от 18.05.2021 година на Директора на Агенция „Митници”) е определен да изпълнява длъжността „Заместник-Директор на Териториална дирекция Южна морска” (фактът, че в НП последната посочена Заповед е посочена по следния начин: Заповед № 3АМ - 582 от 18.05.2021 година не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като не са нарушение по никакъв начин правата на жалбоподателя). Т.е. И.Д. Заместник-Директорът на Териториална дирекция Южна морска се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директора на Агенция „Митници” по надлежния ред с индивидуален административен акт - Заповед.

Така приета за установена фактическа обстановка, кореспондираща с изложената в АУАН и възприетата от АНО в НП, Съдът изведе въз основа на анализа на писмените и гласни доказателства, събрани и приобщени в хода на производството по съответния процесуален ред. От кръга на гласните

доказателствени средства, Съдебният състав прие да кредитира изцяло с доверие показанията на свидетеля Я. А. А., предвид тяхната безпротиворечивост и систематика, така и цялостната им корелация с писмените източници, които ги подкрепят. Същите са изчерпателни, с ясна конкретика за фактите, както и са формирани от непосредствени възприятия на свидетеля от случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. От тук предпоставена е преценката за правдивост и достоверност. Липсват основания за тяхната критика, тъй като те не се опровергават в съотнасяне с останалите писмени доказателства, които Съдът кредитира; обратно, убедително се подкрепят от същите, от друга страна при отсъствие на индиции за предубеденост на свидетеля не възникват съмнения за недобросъвестност или необективност на депозираните показания. Не се установява посочения свидетел, както и лицето Т. Н. Б. да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелски показания на А. не се намериха, а единствено поради служебното му качество – служител на Агенция „Митници”, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от негова страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. В допълнение към изложеното следва да се посочи, че в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН. В този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година, докладчик Съдията Пенка Костова. С тези съображения Съдебният състав даде вяра на показанията на свидетеля Я. А. А., считайки ги обективни и достоверни. А досежно доказателствената им стойност, те са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение, авторството и времето на извършването му, като потвърждават и фактическото му осъществяване от жалбоподателя Ш. Ю., установявайки обективните факти на влизането му в страната, идвайки от Република Турция, моторно превозното средство (МПС), с което е пътувал, липсата на действия от негова страна за митническото оформяне на носените процесни стоки – тениски, респ. тяхното деклариране при редовния митнически контрол, още и резултатът от митническата проверка - намирането на определено количество

тениски и тяхната принадлежност и държането им, свързани с неговата личност. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

Съдебният състав, възприема изцяло и кредитира Становището на митническите органи относно митническата стойност на процесните стоки, тъй като е изготвено след извършване на необходимите проучвания и на базата на събраните по делото доказателства. Становището е изготвено от митнически органи, поради което няма основание за каквото и да е съмнение относно тяхната квалификация на специалисти. С тези съображения, Съдът приема Становището за извършено от служители с необходимата квалификация и знания, липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвеното писмено Становище обективира необходимите данни, ползвани за оценката и фактическите констатации, поради което се явява обосновано и аргументирано, в съответствие и кореспондиращо с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за неговата правилност. Обратни доказателства, опитващи се да опровергават констатациите, обективирани в Становището, приложено в АНП, няма, поради което Съдът намира за обосновано и правилно Становището (както вече бе посочено) и ползва същото при формирането на фактическите и правните си изводи. Въз основа на Становището се установява митническа стойност на стоките – предмет на нарушението към датата на деянието. Досежно приложимия способ за определяне на митническата стойност, ползван от митническите органи, Съдът намира същия за правилен и законосъобразен.

Съдебният състав възприе и кредитира и Заключениеето на Оценъчната експертиза относно митническата стойност на товарния микробус, назначена от АНО, тъй като е изготвено след извършване на необходимите проучвания и на базата на събраните по делото доказателства. Експертизата е изготвена от специалист в съответната област (, включен в Списъка на вещите лица за 2021 година за Хасковския съдебен район), поради което няма основание за каквото и да е съмнение относно неговата квалификация на специалист. Въз основа на Експертизата се установява митническата стойност на товарния микробус към датата на деянието. Досежно приложимия способ за определяне на митническата стойност, ползван от вещото лице Б., Съдът намира същия за правилен и законосъобразен.

Идентична правна оценка, на кредитиране с доверие, се налага и относно писмените доказателства, приложени в преписката, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от страните. Същите Съдът цени за достоверни по съдържанието им спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е частично основателна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст (видно от датата на депозиране на Жалбата в Деловодството на АНО), от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено в АНП, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

–

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са

законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП, като не се констатираха недостатъци на актовете.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП, не се констатираха допуснати процесуални нарушения във фазата на производството по издаването им, развила се пред наказващия орган. Спазени са формата и редът при постановяването им. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че в ЗАНН не се предвижда задължително участие на преводач в административнонаказателното производство - във фазата на установяване на нарушението, извършено от лице, което не владее български език. Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на Призовки и Съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноси на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред Съда по разглеждане на Жалби срещу НП, на Касационни жалби пред Административния съд и Предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на НПК. Ето защо субсидиарното прилагане на нормите на НПК в частта относно задължението за назначаване на преводач не може да стане на основание чл. 84 от ЗАНН, тъй като са приложими за производството по обжалване на НП пред Съда. Безспорно е, че при установяване на нарушението както българските граждани, така и чуждите граждани, които не владеят български език имат правото да разберат за какво нарушение са обвинени и именно с това право на невладеещото български език лице следва да се обвърже преценката за наличието/липсата на нарушение, свързано с назначаване на преводач. Преценката дали липсата на превод на АУАН представлява съществено процесуално нарушение не следва да се прави формално и да се основава единствено на този факт, което пък автоматично да обосновава засягане правото на защита на наказаното лице. Засягането на правото на защита следва да се разглежда през принципа за върховенство на закона, отразен в чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и предвид чл. 47 и чл. 48, §2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ЕС), доколкото последната се явява приложима предвид

упражняването на правото на свободно движение на чужди граждани. Следва да се има предвид че правото на лицето да бъде информирано за обвинението срещу него на разбираем за него език е с акцесорен характер - част е от правото му на справедлив процес и правото му на зачитане на правото му на защита, а последното намира проявление и в рамките на съдебния процес пред Районния Съд. В Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20.10.2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство е предвидено, че при налагане на санкции за леки нарушения, например пътно транспортни нарушения, установени след пътнотранспортна проверка, изискването за преводач и за осигуряване на информация важи единствено за производството по обжалване пред Съд. Разгледана в своята цялост, цитираната Директива установява безусловно задължение за осигуряване на превод единствено в рамките на наказателното производство, като за извършените административни нарушения такова задължение липсва. Затова, сама по себе си, липсата на превод на АУАН, не може да обуслови съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство. Отделно от това по делото жалбоподателят е представляван от адвокат. Т.е. лицето е организирано адекватно защитата си срещу процесното НП. Съществени са само тези нарушения, които ако не бяха допуснати, биха довели до друг резултат. В случая дори и да се приеме, че липсата на превод на АУАН, е нарушение, то поради факта, че наказаното лице е имало възможност да се защити, то тази липса по никакъв начин не е довела до нарушаване на правата му и не се е отразила на законосъобразността на НП.

В конкретния случай Съдът счита, че е имало извършен превод на АУАН, тъй като съгласно показанията на свидетеля – митнически служител, които както вече бе посочено се ползват с кредит на доверие, АУАН е бил преведен от лицето М.Ю. на турски език на нарушителя. О показанията на свидетеля – митнически служител става ясно, че лицето М.Ю. е провел с жалбоподателя смислен разговор на турски език, от който за А. не са възникнали съмнения, че жалбоподателят разбира случващото се в момента. Дори и да не се възприеме изложеното в предходното изречение и дори да не е имало надлежно назначен преводач при съставяне на АУАН, респ. при връчването му, то от АУАН се установява, че жалбоподателят се е запознал с АУАН,

удостоверил е това с подписа си. В нито един момент жалбоподателят не е заявил, че не разбира случващото се в момента. Правилно НП не е преведено, тъй като е посочен съдебен адресат за получаването му – българският адвокат Д.С..

Отново за пълнота следва да се посочи, че липсата на формален писмен и изричен акт за назначаването на преводач в конкретното производство, не представлява съществено процесуално нарушение. ЗАНН не изисква и не задължава административния орган да издаде такъв акт, освен това, след като е доказано, включително потвърдено от показанията на разпитания свидетел, че фактически е бил извършен превод от български на турски език на жалбоподателя и обратно и такъв реално е извършен, то спазено е изискването на процесуалния закон. Поради това Съдът приема, че в случая е извършено валидно и редовно предявяване на АУАН по смисъла на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН.

Настоящият въззивен състав счита, че не е задължително в административното производство да бъде използван лицензиран, т.е. заклет, преводач, тъй като подобно изискване липсва както в ЗАНН, така и в субсидиарно приложимия НПК. Както е сторено и в конкретния случай. Не е налице нарушаване правата на Ш. ЮС., тъй като актосъставителят Б. е разяснила на жалбоподателя чрез присъстващия преводач – лицето М.Ю. съдържанието на Акта на говорим от него език, а именно турски, с което е изпълнено процесуалното действие по предявяване по смисъла на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Актът и е прочетен и предявен, като нарушителят Ш. ЮС. не е направил изявления за неразбиране на съдържанието му, което е още едно доказателство, че съдържанието на АУАН и нарушението за което и е съставен му е станало ясно. При тези данни и след като актосъставителят се е убедил, че жалбоподателят е разбрал съдържанието на предявения му Акт, Съдът приема, че в случая не е нарушено правото му на защита в административнонаказателния процес. В случая това право не е накърнено и с оглед ноторно известното обстоятелство, че на територията на МП „Капитан Андреево” има указателни табели на международно признати езици (английски, немски, руски и т.н.) относно режима на деклариране. С оглед изложеното, изводът на настоящият Съдебен състав е че на жалбоподателя Ш. ЮС. е осигурена възможност да разбере фактите и обстоятелствата от

проверката, правните последици от нея и правата си. Тези изводи на Съда не се променят и предвид липсата на Декларация от страна на преводача относно верността на извършения превод и относно отговорността по чл. 290, ал. 2 от НК, която се носи при устен и писмен превод, предвид гореизложеното.

Настоящата съдебна инстанция приема, че при съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл. 57 от ЗАНН, т.е. същите имат изискуемите реквизити на минимално необходимото съдържание, съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Самото нарушение е описано, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Така изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице, за да разбере в цялост извършеното административното нарушение и да организира адекватно защитата си. Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган не е изписал конкретната хипотеза на чл. 233, ал. 1 от ЗМ, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, как, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 233, ал. 1 от ЗМ. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е нарушена.

За пълнота на настоящото изложение следва да се отбележи, че в Протокола за извършена митническа проверка е посочен грешно номерът и датата на издаване на АУАН, което не представлява съществено нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Действително в АУАН не е посочено ЕГН на свидетеля А., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена и местоработата, е налице пълно

индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение съгласно изложеното в предходния абзац.

Отново за пълнота на настоящото изложение следва да се отбележи, че действително от една страна в НП е посочено, че се касае за тениски, а от друга – за парфюми и тоалетни води и действително в АУАН – от една страна е посочена 202 година, а от друга – 2021 година, което не представлява съществено нарушение съгласно изложеното по-горе; както и поради факта, че процесните стоки точно и ясно са посочени в диспозитива на НП, а датата на нарушението на няколко места е посочена коректно в АУАН. Ето защо Съдът не кредитира наведените възражения от страна на адвокат С. в Писмените му бележки.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 230 от ЗМ и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 231 от ЗМ. Съгласно чл. 230 от ЗМ за всяко нарушение на митническия режим се съставя Акт от митническите органи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 17.03.2021 година актосъставителят Т. Н. Б. е заемала длъжността „Инспектор в Териториална дирекция Южна морска към Агенция „Митници”” (в този смисъл е и изявлението на свидетеля А., направено в открито съдебно заседание на 29.06.2021 година), т.е. била е митнически орган. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността И.Д. Заместник-Директор на Териториална дирекция Южна морска, чиято материална компетентност да издава НП за нарушения по ЗМ се доказва от приетата по делото № ЗАМ – 657/32-156173 от 18.05.2021 година на Директора на Агенция „Митници”, т.е. той се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директора на Агенция „Митници” по надлежния ред с административен акт - Заповед. Поради това същият се легитимира като компетентен орган по смисъла на чл. 231 от ЗМ. Деянието е извършено в зоната на отговорност на Териториална дирекция Южна морска.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна. Вярно е, че във фазата на административнонаказателното производство, развила се пред контролния орган и пред АНО, формално липсва нарочен акт за назначаването на тази експертиза и поименното определяне на вещото лице съобразно изискванията на НПК; но прилагането на разпоредбите на НПК е само съответно в административнонаказателното производството. По дефиниция производството по ЗАНН е по-опростено, макар и състезателно, като типични за него са и процесуалната бързина и експедитивност за реализиране на административнонаказателната отговорност (аргумент от установените процесуални срокове), поради което несъвместимо с този основен негов принцип, в частност, е директното обвързване и стриктно формално следване, с изпълнение всички процесуални изисквания, установени в нормите на НПК. Ето защо, няма как да се изисква, в случай на необходимост от извършване на експертиза, същата да се назначава с нарочен, отделен акт от органа, осъществяващ процесуалните действия по съставяне на АУАН. В този смисъл достатъчно е реално, фактически да е осигурено вещото лице, с необходимата специалност, знания, квалификация и опит, позволяващи му да даде Заключение по поставената задача. В случая, всички тези минимум изисквания досежно експертизата и участието на вещото лице, съответно и съдържанието на експертното Заключение са спазени.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновано формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от

процесуалноправна страна, акт. От тук, съответно липсват формални основания за неговата отмяна.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП е правилно и обосновано, обсъдено с оглед приложението на материалния закон и при възведената правна квалификация – чл. 233, ал. 1 от ЗМ, приета от АНО, която е вярна, съответстваща на фактите, съдържащи се в обстоятелствената част на Акта. Същите и категорично се доказаха от събраните доказателства в хода на съдебното производство, в съвкупност обосноваващи безспорен извод за осъществяването на изпълнително деяние от страна на жалбоподателя, обективно и субективно съставомерно като митническо нарушение, във фактическия състав на чл. 233, ал. 1 от ЗМ.

Въз основа на кредитираните гласни доказателства – пряко, както и косвено от приобщените писмени доказателствени източници от преписката, установи се и че посочените процесни стоки лицето Ш. ЮС. не е обявило пред митническите органи, поради което не е разполагал и не е представил митнически документи, удостоверяващи надлежното им деклариране или задействане на митнически режим за тях. Свидетелят е категоричен относно съпричастността на лицето към пренасяните процесни стоки и неговото лично отношение на своене и държане на същите, както и относно вида и естеството на носените стоки, представляващи тениски и тяхното количество. С оглед посоченото същите, несъмнено попадат в легалната дефиниция на понятието „стоки”, дадена в § 1, т. 14 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗМ, която т. 14 е отменена и към настоящия момент легалното определение на понятието „стоки” се съдържа в чл. 5, ал. 1 от ЗДДС, като нормативен акт най-съотносим към митническото законодателство, а именно: „„Стока” е всяка движима и недвижима вещ, включително електрическа енергия, газ, вода, топлинна или хладилна енергия и други подобни, както и стандартният софтуер.”. Според българския тълковен речник, „стоката” е материално благо, продукт, произведен с цел задоволяване на

определени нужди, потребности на хората в зависимост от техните вкусове и предпочитания. С оглед така дадените определения стоки са и процесните тениски. Поради това, с оглед събраните доказателства по делото Съдът приема за доказано по безспорен начин, от обективна страна, че на 17.03.2021 година през МП „Капитан Андреево” при влизането си в страната от Република Турция, жалбоподателят Ш. ЮС. е носил, т.е. фактически е превозил през държавната граница и въвел в страната стоки с търговски характер и количество, без знанието и разрешението на митническите органи. С това е осъществил състава на митническото нарушение „митническа контрабанда”, дефиниран в чл. 233, ал. 1 от ЗМ, във втората от предвидените изпълнителни форми - „превозване” през държавната граница. За съставомерността на деянието достатъчно е обективно да е липсвало знание и разрешение на митническите органи, конкретните стоки да преминат на митническата територия на страната, съвпадаща и с държавната такава, но административно организирана, като проверка след реалното влизане в страната и преминаването на граничен контрол. Т.е. съгласно чл. 233, ал. 1 от ЗМ, който превози през държавната граница стоки без знанието и разрешението на митническите органи, доколкото извършеното не представлява престъпление, се наказва за митническа контрабанда. В случая държавната граница на Република България съвпада с линията на митническата проверка предвид спецификата на разположение на службите за контрол на митническите пунктове, чийто служители не са на самата държавна граница (, което е практически невъзможно), а вътре в територията на Република България. Именно в тази връзка при преминаване на редовния митнически контрол, действащо е задължение за деклариране на въвежданите стоки, респ. изнасяни от лицата, установено с материалната разпоредба на чл. 66, ал. 1 от ЗМ – общото задължение и в частност това за писмено деклариране, произтичащо Регламенти на ЕС, които имат директно действие за вътрешното ни законодателство след присъединяването на България към ЕС. Според текста на чл. 66 от ЗМ, всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим, като са допустими при определени условия писмено или устно деклариране. Отрицателният факт за отсъствието на деклариране от страна на жалбоподателя Ш. ЮС. на носените от него тениски, в релевантния момент на въвеждането им на митническата територия на Република България, пряко

се установява от показанията на свидетеля – митнически служител, които са категорични, че той не е деклариал процесните пренасяни стоки. Отделно от това процесните стоки са с необщностен произход, с оглед дестинацията на пътуването, сочеща износ от Република Турция – Държава, нечленуваща в ЕС, на което основание безспорно и са подлежали на деклариране при митнически контрол. В конкретния случай, съобразно видът и количеството на стоката, дължимото за нея и надлежно деклариране е било писменото. Тъй като този им брой изключва нетърговски характер, обратно сочи търговско предназначение, т.е. процесните стоки не могат да бъдат определени като нетърговски такива. Устно деклариране е допустимо когато стоките са с нетърговски характер, когато стоките са с търговски характер, но се съдържат в личния багаж на пътника и т.н. Именно това свое задължение за писмено деклариране не е изпълнил жалбоподателят Ш. ЮС. при влизането си в страната от Република Турция, като той несъмнено е бил субект на същото, възникнало за него в момента на започване на формалностите по митническия контрол - първоначален. Доколкото не е направено деклариране в дължимата и изискуема форма - с писмена митническа декларация (унифициран формуляр ЕАД), то налице е липса на деклариране. Бездействието от негова страна по отношение на задължението за деклариране, което той не е изпълнил и то по надлежния ред и форма, изключва знанието на компетентните митнически органи, субсумира и липсата на дадено разрешение от тях за преминаването на стоките на територията на страната. От тук следователно доказан е и вторият съставомерен признак на нарушението. След като това е така, безспорно с деянието си жалбоподателят Ш. ЮС. е консумирал от обективна страна административнонаказателния състав на чл. 233, ал. 1 от ЗМ, осъществявайки контрабанда на стоки с търговски характер и количество, тъй като не е изпълнил задължението си да ги декларира при преминаването през митнически контрол, макар реално да е носил такива, като те са били открити вече при митническата проверка. Поради това напълно основателно и правилно е била ангажирана неговата административнонаказателна отговорност и направените изводи от АНО са изцяло правилни и законосъобразни, като се споделят от Съда. Осъществяването от обективна страна на деянието се установява, както вече се посочи от преките гласни доказателства на митническия служител, които Съдът цени и относно авторството, с оглед изясненото от свидетелските

показания цялостно поведение на нарушителя в хода на проверката, обективният факт на откриването им в процесното МПС.

Чл. 203 и сл. от Регламент (ЕС) № 952/2013, посочва кои стоки са освободени от мита, като стоките - предмет на нарушението не подадат под тези норми.

В конкретния случай, съобразно видът на стоките те не подлежат на освобождаване от митни сборове, и подлежат на деклариране.

Деянието, извършено от Ш. ЮС. е съставомерно и по субективен признак, същото е извършено виновно – при пряк умисъл, от тук разкрива се и пряко целения резултат – настъпването на общественноопасните последици – укриването и даването на невярна информация на митническите органи, при наличие и на представа за обвързващото задължение за деклариране на пренасяните стоки, въпреки това напълно съзнателно и със знанието за общественноопасния характер на дейността си, жалбоподателят Ш. ЮС. е бездействал при митническия контрол. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Интелектуалният и волевият елемент на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия и поведение в хода митническата проверка. Същият е следвало да знае, както и е знаел действащия митнически режим, респ. и задължението за писмено или устно деклариране му е било известно. Още повече според инфраструктурата на ГКПП „Капитан Андреево”, посочените задължения са обявени публично, на указателни табели и на няколко езика, с местоположение, изключващо пропускането, респ. невъзприемането им от преминаващите пътници. В този ред на мисли следва да се посочи, че Съдът не кредитира изложеното от жалбоподателя в Личното му обяснение, касаещо факта, че не е знаел за наличието на процесните стоки, тъй като звучи нелогично при знание, че ще пресичаш много граници да не провериш съответствието на стоките с тези, описани в придружаващите ги документи. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана неговата административнонаказателната отговорност.

В обобщение на изложеното до тук, решаващият Съдебен състав намира за правилна и съответна на доказаните факти по делото, квалификацията на

процесното нарушение, във формата на изпълнителното деяние - превозва. До същия правен извод е достигнал и АНО, издавайки НП, и той е правилен и следва да бъде споделен. В допълнение към вече изложените съображения, необходимо е да се разясни, че проведеното разграничение в изпълнителните форми на контрабанда – превозва и пренася, въздигнати в самостоятелен фактически състав съгласно административнонаказателната разпоредба на чл. 233, ал. 1 от ЗМ, е в зависимост от използването на допълнително средство - пътно превозно, но само когато това е необходимо, за да се реализира самото изпълнително деяние, без което и неговото осъществяване би било невъзможно или пък когато е свързано с формално изпълнение на обществен превоз на товари, респ. Договор за превоз. Само по себе си фактическото обстоятелство за пътуване с МПС и управлението му от нарушителя, респ. намиране на стоки в това МПС, не обосновава изпълнително деяние във форма - превозва, за осъществяване на митническата контрабанда. И това е така, тъй като формата на изпълнително деяние следва да се съобрази с вида, обема и количеството на процесните стоки. Ето защо, извършеното от жалбоподателя Ш. ЮС. по обективните си характеристики, покрива признаците на изпълнително деяние - превозил/превозва, следователно и приетата от АНО правна квалификация е правилната, както досежно изпълнителната форма на нарушението, така и по правно основание - чл. 233, ал. 1 от ЗМ.

Извършеното конкретно деяние, преценено според обективните си признаци, не може да се квалифицира като престъпно, доколкото не покрива елементите на престъпление по чл. 242 от НК съобразно равностойността на своя предмет – тениски.

По убеждение на настоящия Съдебен състав процесното административно нарушение, за което жалбоподателят Ш. ЮС. е наказан с обжалваното НП, не може да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и не разкрива характеристиките на такъв. Дори и само предвид голямото количество и разнообразието на марките на контрабандирани стоки, деянието не разкрива значително по-ниска степен на обществена опасност от типичната за този род нарушения, още по-малко пък изобщо – липса на такава. Отделно от това, в случая се касае за формално нарушение - на просто извършване, без значение е настъпването на вреди от

същото, отделно като релевантен аргумент Съдът съобрази и характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка – административнонаказателна, с оглед действащия режим на митническия контрол – в сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните, фискални интереси на Държавата и ЕС. В този смисъл не са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН, вр.чл. 93, т. 9 от ДР на НК по силата на препращането от чл. 84 от ЗАНН, за отпадане на наказуемостта, като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение, от тук и предпоставка за незаконосъобразност на НП. Иначе казано, мълчаливата преценка на АНО, обективизирана с издаването на санкционен акт, с който е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, Съдът споделя за правилна. Поради изложеното, не може да се обоснове маловажност на случая, следователно и във връзка с приложението на чл. 28 от ЗАНН не са налице предпоставки за незаконосъобразност на НП и неговата отмяна, като неправилно санкциониращо маловажен случай на административно нарушение.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Съгласно чл. 233, ал. 1 от ЗМ за митническа контрабанда на стоки на виновните лица се налага Глоба в размер от 100 % до 200 % от митническата стойност на недекларираните стоки; а съгласно съответно чл. 233, ал. 6 от същия закон недекларираните стоки - предмет на митническа контрабанда се отнемат в полза на Държавата, независимо чия собственост са.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено в минималния размер от 100 % от митническата стойност на недекларираните стоки. Така проведената индивидуализация, според Съда е правилна и законосъобразна, тъй като е съобразена с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и

указаните в нея критерии при отмерване на наказанието – за преценка на всички релевантни за отговорността обстоятелства – смекчаващи и отегчаващи такива. Като очевидно отчетени са конкретното количество и разнообразие на марките на контрабандно пренесените стоки – значително, което обстоятелство безспорно е отегчаващо и предопределя по-висока тежест на деянието. Като смекчаващи вината обстоятелства, извън това за пренасянето на стоките да не е бил използван тайник или друг специален начин, се установиха липсата на данни в кориците на делото за други нарушения и обстоятелството, че не е възпрепятствал или правил опити да осуети проверката. В тази връзка не може да се отчете като смекчаващо вината обстоятелство възрастта на нарушителя, доколкото възрастта от 54 години предполага житейски опит, който е достатъчен, за да може лицето да направи оценка на деянието си по начин, позволяващ му да не извършва противоправно такова. Т.е. тази възраст не може да бъде определена като достатъчно млада, за да обоснове наличието на смекчаващо вината обстоятелство. Не се констатира обществената опасност на деянието и на дееца да са завишени. Предвид така установените релевантни за отговорността обстоятелства, преценени в съвкупност и съобразно относителната им тежест, очертаващи с превес са смекчаващите такива, поради което обосновано, при спазване критериите на чл. 27 от ЗАНН, законосъобразно, както и справедливо - съответно по тежестта си на извършеното е било индивидуализирано наказанието в минимален размер, в който именно е и наложената Глоба – формирана от 100% от митническата стойност на стоката. В този смисъл извършената от АНО преценка относно режимът на индивидуализация е правилен относно процентното отношение на наложеното административно наказание.

Така наложеното с обжалваното НП наказание Съдът намира за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани. Т.е. НП в частта му по пункт II следва да бъде потвърдено.

НП е законосъобразно и правилно, и в частта на постановеното отнемане в полза на Държавата на стоките - предмет на нарушението, т.е. по пункт I.

Подобно разпореждане е напълно законосъобразно, приложено на съответното правно основание - чл. 233, ал. 6 от ЗМ. Правната разпоредба е императивна и обвързва във всички случаи указаното разпореждане с тези стоки, както правилно е подходил и АНО, позовавайки на същата норма, като друго различно разрешение не следва и предвид доказаното извършване на конкретното митническо нарушение, обвързано с приложението ѝ.

НП в частта му по пункт III, касаеща постановената репресивна мярка „отнемане в полза на Държавата” на превозното средство, което е послужило за превозване на стоките - предмет на митническа контрабанда, а именно: товарен микробус марка „Рено”, модел „Мастер” с турски регистрационен номер *****, ведно с Регистрационен талон (Свидетелство за регистрация) и контактен ключ, следва да бъде отменено по следните съображения:

Това разпореждане е изрично предвидено в разпоредбата на чл. 233, ал. 8 от ЗМ в случаите на осъществено нарушение по чл. 233 от същия закон.

Съдът вземайки предвид Решение от 14.01.2021 година на Съда на ЕС по Дело С-393/19, приема следното: към датата на извършване на настоящото нарушение ЗМ предвижда административно наказание „Глоба” от 100 до 200 на сто върху митническата стойност на предмета на митническата контрабанда, като в разпоредбата на чл. 233, ал. 8 от същия нормативен акт е предвидено че „превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата независимо чия собственост са, освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда.”. Българският наказателен Съд е изправен пред съществени затруднения как да приложи санкционния закон така, че неговото Решение да е законосъобразно както според националното, така и според европейското право. Затрудненията, произтичащи от приложението на европейското право намират своето разрешение в самото европейско право. То има предимство пред националното право, прилагането на което не може да доведе до осуетяване на неговата ефективност. Националният Съд е обвързан от Преюдициалното заключение по дело С-393/19. В този Съдебен акт Съдът на ЕС приема, че национална правна уредба, която позволява

конфискация на средство, използвано за извършване на престъпление квалифицирана контрабанда, когато това средство принадлежи на трето добросъвестно лице, различно от извършителя на престъплението, без това лице да разполага с ефективни правни средства за защита, противоречи на правото на Съюза. Съгласно чл. 633 от ГПК, постановеният акт на Съда на ЕС е задължителен за всички съдилища и учреждения в Република България. Видно от наличните по делото доказателства товарният микробус е собственост на турската фирма „Паламутлар груп ложистик дъш тиджарет лимитед ширкети”. При това положение, настоящият Съдебен състав счита, че предвиденото в чл. 233, ал. 8 от ЗМ отнемане на товарния микробус се явява в противоречие с цитираното Решение на Съда на ЕС и настоящият Съдебен състав намира че не следва да приложи чл. 233, ал. 8 от ЗМ спрямо жалбоподателя като норма, противоречаща на правото на ЕС. Именно по тези съображения Съдът намира, че в тази част по пункт III обжалваното НП следва да бъде отменено като противоречащо на правото на ЕС.

Следва да се посочи за пълнота на настоящото изложение, че принадлежностите на товарния автомобил са неразделна част от него, поради което въпреки че изрично не е посочено, че е иззет и контактния ключ за него, НП следва да се отмени и по отношение на този контактен ключ.

Както вече бе посочено по отношение на задържания товарен микробус, ведно с принадлежностите му, НП следва да се отмени, но отмяната на НП в тази част няма за последица автоматичното връщане на тези вещи, поради което Съдът следва да се произнесе служебно по този въпрос. По тези съображения, наред с отмяната на НП в частта за отнемането на МПС - послужило за извършване на административното нарушение, следва изрично да се постави и неговото връщане, ведно с принадлежностите му на лицето, от което са иззети – Ш. Ю..

В случай че не се възприеме изложената теза на настоящата Съдебна инстанция за отмяна на обжалваното НП в посочената части по пункт III, то се излагат следните съображения:

Както вече бе посочено съгласно разпоредбата на чл. 233, ал. 8 от ЗМ, превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в

полза на Държавата независимо чия собственост са, освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда.

При този вариант на разсъждение Съдът би приел, че в закона не е посочен критерия за остойностяване на тези две стойности при преценка дали е явно несъответствие между двете. Изхождайки от чл. 233, ал. 1 от ЗМ където митническата стойност е ръководеща за определяне размера на наказанието, то обективен критерий за преценка би се явила именно тя.

Определената митническа стойност товарния микробус е в размер на 20 475 лв., а определената митническа стойност на стоките - предмет на митническа контрабанда, е в размер на 22 509.48 лв.

В случая не би било налице явно несъответствие между двете конкуриращи се стойности - тази на стоките, и тази на отнетия товарен автомобил, тъй като стойността на микробуса не надвишава стойността на стоките, поради което Съдът би намерил, че подлежи на отнемане, ведно с принадлежностите му.

С оглед на изложеното при този вариант на разсъждение, Съдът би приел, че обжалваното НП следва да бъде потвърдено в частта му по пункт III.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 300 лв. (съобразно представените Списък на разноските и Договор за правна защита и съдействие) и от страна на АНО – 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ДВ, брой 94 от 2019 година, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза

на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноси. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая се констатира разноси в размер на 300 лв. и е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой посоченото адвокатско възнаграждение.

Според чл. 36 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 4 е 1 205.28 лв., но процесуалният представител представя доказателства и има искане само по отношение на 300 лв., поради което следва да се има предвид именно тази сума като заплатен адвокатски хонорар.

Основателно е искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноси, които са в размер на 80 лв. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 120 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсултите по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на писмени доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в посочения размер е справедливо.

С оглед изхода на делото и обстоятелството, че НП следва да бъде потвърдено в частта му по пункт I и в частта му по пункт II и да бъде отменено в частта му по пункт III, следва в полза на жалбоподателя да се присъдят част от направените по делото разноси в размер на 100 лв., а в полза на АНО – 53.33 лв., или по компенсация следва АНО да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разноси в размер на 46.67 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при

обжалване на НП, издадени от органите на Агенция „Митници”, е отговаряла Агенцията, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице съгласно чл. 3, ал. 1 от Устройствения правилник на Агенция „Митници”), Съдът намира, че следва да осъди именно Агенция „Митници” да заплати сторените в настоящото производство разноски.

По отношение на Решението в частта за разносните АНО не може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разносните от тяхна страна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 263/2021 от 01.06.2021 година на И.Д. Заместник-Директор на Териториална дирекция Южна морска, в частта, с която на Ш. Ю. (S.Y.), роден на ***** година в Република Турция от град *****, за нарушение на чл. 233, ал. 1 от ЗМ е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 22 509.48 лв. (пункт II) и на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ са отнети в полза на Държавата тениски общо 5 334 броя (пункт I).

ОТМЕНЯ НП № 263/2021 от 01.06.2021 година на И.Д. Заместник-Директор на Териториална дирекция Южна морска, в частта, с която от Ш. Ю. (S.Y.), роден на ***** година в Република Турция от град *****, на основание чл. 233, ал. 8 от ЗМ е отнет в полза на Държавата товарен микробус марка „Рено”, модел „Мастер” с турски регистрационен номер *****, ведно с Регистрационен талон и контактен ключ (пункт III).

ДА СЕ ВЪРНЕ на Ш. Ю. (S.Y.), роден на ***** година в Република Турция от град *****, отнетия в полза на Държавата товарен микробус марка „Рено”, модел „Мастер” с турски регистрационен номер *****, ведно с Регистрационен талон и контактен ключ, задържани с Разписка № 0196624 от 17.03.2021 година.

На основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ОСЪЖДА Агенция „Митници” с адрес: град София, ул.„Георги Сава Раковски” № 47, ДА ЗАПЛАТИ на Ш. Ю. (S.Y.), роден на ***** година в Република Турция от град *****, сумата от 46.67 лв., представляваща част от направените разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 442/2021 година по описа на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____